

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **W. J. B.**, nar. X., W., zastúpeného *JUDr. R., advokátom, V.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Piesková č. 32, Nitra), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného – bloku č. X. séria A zo dňa 30.08.2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/179/2010-71 zo dňa 31.03.2011, jednomyselne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/179/2010-71 zo dňa 31. marca 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre napadnutým uznesením, uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia, zastavil podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), konanie o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného – bloku č. X. séria A zo dňa 30.08.2010 o uložení pokuty v sume 1.655,- Eur v blokovom konaní na mieste. Rozhodol tak s odôvodnením, že skúmal podmienky konania podľa § 103 O. s. p. a podľa § 246c O. s. p., pričom dospel k záveru, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Súd mal nesporne za preukázané, že žalobca svojím konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 25/2007 Z.z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o elektronickom výbere mýta“), čím sa dopustil priestupku na úseku výberu mýta podľa § 8 ods. 1 písm. c) tohto zákona. Priestupok žalobcu bol vyriešený v blokovom konaní pokutou – blok č. A X., udelenou podľa 8 ods. 2 zákon o elektronickom výbere mýta, účinného

do 31.07.2011, vo výške 1.655,- Eur, ktorú žalobca zaplatil v hotovosti na mieste dňa 30.08.2010. Krajský súd poukázal na ustanovenia § 84 ods. 1 a 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol policajným orgánom poučený aj o tom, že nemusí súhlasiť s prejednaním priestupku v blokovom konaní, ale v tom prípade bude spracované oznámenie o priestupku, ktoré bude zaslané na príslušný obvodný úrad dopravy a pozemných komunikácií, ktorý je vecne príslušný takýto priestupok na úseku výberu elektronického mýta prejednať podľa § 8 ods. 5 zákona o elektronickom výbere mýta. Žalobca teda nemusel pokutu, uloženú podľa § 8 ods. 2 zákona o elektronickom výbere mýta, zaplatiť, ak bol presvedčený o správnosti svojho konania, t. j. že neporušil zákon (povinnosti vodiča).

Na základe týchto skutočností krajský súd uviedol, že v preskúvanom prípade aj s poukazom na § 84 zákona o priestupkoch nebolo možné konštatovať, že žalobca vyčerpal všetky právnymi predpismi prípustné opravné prostriedky v správnom konaní a preto sa nemohol domáhať súdneho prieskumu ním napadnutého rozhodnutia, vydaného v blokovom konaní. Súd dospel k záveru, že v preskúvanej veci neboli splnené podmienky podľa § 247 ods. 1 a 2 O. s. p. a žaloba smerovala proti rozhodnutiu o uložení pokuty v blokovom konaní, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom v konaní správneho súdnictva.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd vyhovel úplne žalobe a zmenil tak rozhodnutie súdu prvého stupňa. Uviedol, že keďže písomné vyhotovenie uznesenia neobsahovalo mená členov senátu, ktorý mal v zmysle § 246b ods. 1 O. s. p. rozhodovať, mal obavy, či o uznesení nerozhodla iba jedna osoba namiesto senátu a preto prosil Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“), aby preskúmal aj túto otázku.

K názoru žalovaného a krajského súdu, že blok o pokute nepodlieha preskúmaniu súdu v správnom súdnictve poukázal na druhú stranu bloku, kde bolo vytlačené „Proti pokute sa nemožno odvolať. Rozhodnutie možno preskúmať súdom“ a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.05.2010 č. k. 3Sžo/19/2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove a ten zrušil rozhodnutie o blokovej pokute uloženej policajným orgánom. Ďalej uviedol, že ani § 84 ods. 3 zákona o priestupkoch, ani § 248 O. s. p. nevyklučuje rozhodnutie polície (alebo iného správneho orgánu) o udelení blokovej pokuty z preskúmania súdom. Ďalej namietal, že policajt mu ani legálne nemohol

hroziť zadržaním preukazu, lebo nenastala situácia opísaná v § 71 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“). Podľa § 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) konajú štátne orgány iba spôsobom, ktorý ustanoví zákon a § 71 neustanovuje spôsob zadržania vodičského preukazu cudzinca, ktorý spáchal priestupok nezaplatenia mýta podľa zákona o elektronickom výbere mýta. Podľa názoru žalobcu policajti porušili aj zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) – § 3 ods. 2 zaväzuje správny orgán, aby poskytol účastníkovi konania pomoc a poučenia, aby neutrpel v konaní ujmu pre neznalosť právnych predpisov. Tvrdil, že mu krajský súd odňal možnosť konať pred súdom (§ 250g O. s. p.), keď rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci bol súhlas žalobcu k prejednaniu veci bez jeho prítomnosti daný len podmienene a že si protirečil, keď v uznesení uviedol, že žalobca vraj nevyčerpal všetky prípustné opravné prostriedky v správnom konaní, keď proti blokovému konaniu nie sú žiadne opravné prostriedky prípustné. Podľa názoru žalobcu by bolo v rozpore s právnym štátom, zakotveným v Ústave SR (čl. 1 ods. 1), ak by nebolo možné sa brániť proti nezákonnosti v súvislosti s blokovým konaním v rámci správneho konania.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu vyjadril prípisom zo dňa 22.06.2011, v ktorom v súvislosti s poučením uvedeným na bloku na pokutu uviedol, že išlo o údaj, ktorý sa tam dostal omylom, spôsobeným nedorozumením medzi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, resp. Prezídiom Policajného zboru a Ministerstvom financií Slovenskej republiky, resp. Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky, ktorý zabezpečuje tlač blokov na pokutu. Tento fakt síce mohol spôsobiť zmätočnú situáciu, avšak táto skutočnosť nemôže zakladať dôvod na preskúmanie zákonnosti postupu (blokoveho konania); zákon o priestupkoch, ani správny poriadok, resp. iný všeobecne záväzný právny predpis vzťahujúci sa na danú vec neobsahuje ustanovenia zakladajúce povinnosť preskúmať zákonnosť postupu alebo rozhodnutia len preto, že obsahuje nesprávne poučenie. K odkazu žalobcu na rozsudok č. k. 3Sžo/19/2009 žalovaný poznamenal, že skutkový stav, resp. predmet konania nebol identický s predmetom tohto konania; podstatou tohto rozsudku bolo, že správny orgán pochybil, keď namiesto prejednania priestupku vec dodatočne vybavil uložením blokovej pokuty. Ďalej uviedol, že v preskúmanom prípade bolo preukázané (dokonca medzi účastníkmi konania nesporné), že policajti vykonávajúci kontrolu poučili žalobcu, že v zmysle § 71 ods. 1 zákona o cestnej premávke sú oprávnení mu za priestupok spáchaný nezaplatením úhrady za užívanie diaľnic, rýchlostných ciest a ciest I. triedy zadržať vodičský preukaz a

v zmysle § 7a ods. 1 veta prvá zákona o elektronickom výbere mýta sú oprávnení zadržať osvedčenie o evidencii a tabuľku s evidenčným číslom vozidla, ak vodič vozidla neuhradí mýto. Poučili ho aj o tom, že nemusí súhlasiť s prejednaním priestupku v blokovom konaní a aký postup bude nutné na vec v tom prípade aplikovať. Zo strany kontrolu vykonávajúcich policajtov nešlo o žiadny nátlak (ani psychický). Výklad slovného spojenia „rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným“ je, vychádzajúc z názoru odbornej verejnosti a ustálenej súdnej praxe nutné realizovať tak, že sa jedná o individuálny správny akt, ktorého obsah a právne účinky jeho adresát nemohol ovplyvniť; blok na pokutu je rozhodnutím, s ktorého obsahom sa jeho adresát stotožnil tým, že prejavil ochotu pokutu zaplatiť, ktorú následne aj realizoval. Vzhľadom na uvedené argumenty žiadal, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 246c O. s. p., § 10 ods. 2 O. s. p.), po preskúmaní napadnutého uznesenia a konania, ktorú mu predchádzalo, dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutím sp. zn. 10Sžd/29/2011 zo 16. novembra 2011 uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/179/2010-71 zo dňa 31. marca 2011 podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia po citácii relevantných právnych noriem uviedol, že je nepochybné, že uloženie pokuty v blokovom konaní je individuálnym správnym aktom, vydaným príslušným správnym orgánom, ktorým dochádza k zásahu do práv a povinností dotknutého priestupcu. V tejto súvislosti bolo potrebné pripomenúť, že jednou z podmienok prípustnosti vydania rozhodnutia v blokovom konaní podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch je skutočnosť, že je ochotný pokutu zaplatiť a ďalšou podmienkou, ktorá musí byť kumulatívne splnená, je, že priestupok bol spoľahlivo zistený. V prípade, ak by priestupca nepovažoval priestupok za spoľahlivo zistený, prípadne by z iného dôvodu nebol ochotný pokutu zaplatiť, nasledovalo by riadne priestupkové konanie, ktorého súčasťou by bolo aj dokazovanie. Začatím takéhoto správneho priestupkového konania teda fakticky disponuje osoba, ktorá sa mala priestupku dopustiť. **Priestupca teda buď považuje priestupok za spoľahlivo zistený, nechce sa ďalšiemu konaniu podrobiť a súhlasí so sankciou uloženou v blokovom konaní alebo priestupok nemá za preukázaný, nesúhlasí so zaplatením pokuty a využije svoje právo na začatie správneho konania o priestupku. V predmetnej právnej veci však žalobca svoje právo nevyužil.**

Zmyslom prieskumu správnych rozhodnutí v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany tam, kde osoby, ktoré tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím a postupom správneho orgánu, sa ochrany týchto svojich práv nedomohli v konaní pred správnym orgánom, hoci sa o to pokúsili využitím dostupných prostriedkov. V predmetnej veci však žalobca nepožadoval, aby s ním bolo vedené riadne konanie o priestupku, ktoré by bolo správnym konaním v prvom stupni a proti ktorému by boli prípustné opravné prostriedky v zmysle zákona, ale sa uspokojil s ukončením veci v blokovom konaní, teda nevyužil opravné prostriedky v správnom konaní, ktoré zákon pripúšťa a preto sa žalobca teraz nemôže úspešne domáhať súdnej ochrany. Pri použití opačného výkladu prieskumu správnych rozhodnutí, vydaných v blokovom konaní, by totiž súd namiesto činnosti prieskumnej vykonával sám činnosť, ktorú by inak mal uskutočňovať správny orgán, ak by priestupca takéto konanie svojim nesúhlasom s uložením pokuty v blokovom konaní vyvolal. Nebolo preto rozhodujúce, že proti uloženiu pokuty v blokovom konaní nie sú prípustné opravné prostriedky podľa § 84 ods. 2 zákona o priestupkoch; rozhodujúcou bola skutočnosť, že žalobca nevyužil opravné prostriedky v konaní o priestupku, ktoré mohol vyvolať. Nebolo možné preto konštatovať, že žalobca vyčerpal všetky právnymi predpismi prípustné opravné prostriedky v správnom konaní a preto sa žalobca nemôže teraz domáhať súdneho prieskumu ním napadnutého rozhodnutia. Takýto postup neodporuje ani čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí, týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal žalobca ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. III. ÚS 366/2012-42 zo dňa 15. januára 2013 vyslovil, že základné práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky a na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžd29/2011 zo 16. novembra 2011 porušené boli. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžd/29/2011 zo 16. novembra 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal trovy konania v sume 254,32 €, ktoré zaviazal Najvyšší súd Slovenskej republiky uhradiť na účet jeho právneho zástupcu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vychádzajúc zo skutkových okolností prípadu v kontexte právneho názoru najvyššieho súdu je potrebné konštatáciu najvyššieho súdu interpretovať v tom zmysle, že v podstate samotný sťažovateľ tým, že aj keď neochotne, ale predsa zaplatil pokutu v blokovom konaní, vzdal sa akoby svojho práva na súdny prieskum rozhodnutia o uložení pokuty. V demokratickej spoločnosti je však právo na súd mimoriadne dôležité, preto skutočnosť, že taká osoba sa ešte pred súdnym konaním dohodla na akomsi urovnaní veci, nemôže znamenať, že sa tohto práva aj vzdala. Rozhodnutie najvyššieho súdu vyhodnotil ako príliš formálne, a to hlavne pokiaľ ide o závery a argumentačnú rovinu spojenú s nemožnosťou súdneho prieskumu rozhodnutia v tejto veci. Podanou žalobou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného – bloku č. X. séria A zo dňa 30.08.2010 o uložení pokuty v sume 1.655,- Eur v blokovom konaní na mieste s poukazom na špecifické okolnosti tohto prípadu a predovšetkým s poukazom na nesplnenie podmienky podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch, a teda na svoju neochotu pokutu zaplatiť.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Najvyšší súd vzhľadom na špecifické okolnosti tohto prípadu mal prihliadnuť na nepriaznivú situáciu sťažovateľa a jej právne následky, ktoré spočívali v tom, že sťažovateľ sa pod hrozbou použitia sankcií rozhodol nedobrovoľne zaplatiť pokutu. O absencii donútenia v danom prípade nemožno uvažovať. To znamená, že aj keď sťažovateľ v okolnostiach tohto prípadu neinicioval riadne konanie o priestupku, ešte neznamená, že sa vzdal aj práva na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu pred všeobecným súdom. Najvyšší súd mal prihliadnuť na to, že sťažovateľ nemal k dispozícii opravný prostriedok. Podľa ústavného súdu nedošlo k uplatneniu princípu spravodlivosti, pretože

najvyšší súd abstraktnú právnu normu aplikoval nezohľadniac individualitu sťažovateľovej veci. Navyše nesprávne poučenie na druhej strane bloku č. A X. má nemalý význam vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ ako cudzí štátny príslušník nestratil nádej, že zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu je preskúmateľné nezávislým a nestranným súdom. Za dôvodnú považoval aj námietku dvojkoľajnosti rozhodovania najvyššieho súdu v danej otázke, keď sťažovateľ v sťažnosti označil dve rozhodnutia sp. zn. 3Sžo/19/2009 z 13. mája 2010 a sp. zn. 1Sžd/14/2011 z 27. septembra 2011, o ktorých vyhlásil, že nimi bol uskutočnený súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v blokovom konaní. I keď skutkové okolnosti sťažovateľom uvádzaných prípadov sú rozdielne, toto zistenie nezohráva význam. Významným je právny záver najvyššieho súdu o vylúčení rozhodnutia o uložení pokuty v blokovom konaní v prípade sťažovateľa zo súdneho prieskumu, zatiaľ čo ostatné dve rozhodnutia súdny prieskum zákonnosti blokoveho konania pripúšťajú, teda najvyšší súd nekonal v súlade s princípom právnej istoty.

Keďže ústavný súd konštatoval porušenie označených práv sťažovateľa zaručených ústavou a dohovorom rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je najvyšší súd podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu odvolania (§ 212 O.s.p.) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, súc viazaný dôvodmi nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 366/2012-42 zo dňa 15. januára 2013, opätovne prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a postupujúc v intenciách zrušujúceho nálezu ústavného súdu uznesenie krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte Je preto nutné rozumieť tak

pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov rozhodnutia o uložení pokuty v blokovom konaní, ktoré je upravené v ustanoveniach §§ 84 – 86 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sú vylúčené zo súdneho prieskumu, keď takéto rozhodnutia sú v zásade vydávané v dôsledku súhlasu priestupcu a s jeho vedomým rozhodnutím, že priestupok nebude prejednaný v konaní, ktorého predmetom by bolo skutkové i právne posúdenie predmetného konania. Takýto právny názor je vyjadrený aj v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/19/2009 z 13. mája 2010, na ktorý poukazoval žalobca, a uvádza sa v ňom, že „objasňovaním priestupkov podľa priestupkového zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu. Keďže v blokovom konaní sa neuskutočňuje objasňovanie priestupku, celý skutok priestupku i jeho právna kvalifikácia je zaznamenaná iba vo vedomí správneho orgánu uskutočňujúceho blokové konanie, ktorý základné údaje zo skutku a jeho právnej kvalifikácie vyznačí na bloku o uložení pokuty. Práve z dôvodu neobjasňovania priestupku nie je v zmysle § 84 ods. 3 zákona o priestupkoch možné sa proti blokovému konaniu odvolať, obnoviť ho, ani preskúmať ho mimo odvolacieho konania. Keďže priestupok ostáva zaznamenaný vo vedomí iba orgánu, ktorý blokové konanie uskutočňuje, môže blokové konanie uskutočniť iba tento orgán, a to iba s ohľadom na miestnu a časovú súvislosť skutku.“ Týmto rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie krajského súdu o zrušení rozhodnutia správneho orgánu o uložení blokovej pokuty, lebo postup správneho orgánu bol nezákonný, keď obvinený z priestupku sa priestupku dopustil dňa 20.05.2008 a bloky na pokutu boli vydané dňa 14.07.2008, takže neboli splnené zákonné podmienky pre blokové konanie. Rovnako v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 1Sžd/14/2011 bolo preskúmané rozhodnutie vydané v blokovom konaní z dôvodu sporného podpisu na bloku. V oboch prípadoch teda išlo o skutkovo odlišné veci, než v tomto prípade. Aj tu však ústavný súd dospel k záveru, že išlo o také špecifické okolnosti a najmä nebola splnená podmienka podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch, t. j. že obvinený síce pokutu zaplatil, ale nie ochotne, iba pod hrozbou použitia sankcií, že je potrebné preskúmať zákonnosť rozhodnutia o uložení blokovej pokuty.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní preto bude prejednať vec v medziach podanej žaloby a znova o nej rozhodnúť, súc viazaný právnym názorom ústavného súdu v tejto veci.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2013

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková